

det kan lægges Krigsministeriet til Last, at Loven ikke kom ud ifjor; jeg er ikke saa nøie bekendt med Forholdene, at jeg kan udtale mig bestemt derom, men jeg antager, at min ærede Collega, den til den Tid fungerende Krigsminister, ikke har forsømt Noget, men at der er traadt Hindringer i Veien, som han ikke har kunnet overvinde.

Mr. Müller: Jeg skal dog tillade mig at bemærke, at jeg ikke tror, at jeg med Bestemthed har sagt, at Sætsene for Tillæget skulde bygges saaledes, at de Høiere fik lavere og de Lavere høiere Tillæg; den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 9de Valgfreds (Duxen) har ikke ganske rigtig opfattet, hvad jeg har sagt, eller maa have overhørt det. Jeg sagde, og jeg gjentager det i denne Form som et Duffe, at det ikke vilde være urimeligt, om noget Saadant skete, men jeg tilføiede, rigtignok, at om man ikke vilde gaae saa vidt, troede jeg dog, at der burde skee en Tilnærmelse dertil, det vil sige en Afkortning i de Høierestaændes og en Forøgelse i de Laverestaændes Lønnings-tillæg, hvorom her er Tale. Det var det, jeg sagde, og i saa Henseende tror jeg ikke, at jeg gjorde mig skyldig i nogen stor Forseelse eller noget egentlig principstridigt Forlangende. Jeg nævuede netop ogsaa et Exempel, der syntes mig stærkt at vise, hvor stor en Forskjel der er imellem de Høieres og de Laveres Tillæg; og naar man fremfører et saadant bestemt Exempel, maa man, naar det ikke bestemt modsiges, foreløbig mene, at man har Ret i sin Paastand. Den høitærede Krigsminister, der tog til Indtægt, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgfreds (Duxen) havde udtalt, at der var en Bestemmelse, som uduyrlig sagde, at Krigsministeren efter Omstændighederne enten kunde formindffe eller forhøie Bedkommendes Tillæg. Det er ganske vist sandt, at Krigsministeren kan gjøre dette, men om end den nuværende Krigsminister vilde gjøre det, er der ikke mindste Sikkerhed for, at enhver Krigsminister vil gaae frem paa samme Maade. Det kan gjerne være, at en og anden Krigsminister kunde tænke saaledes: Det, vi have, beholde vi; men vi skulle, naar vi vilde fastslaae Noget, ikke blot tænke paa

Diebliffet, men ogsaa paa de kommende Tider. Jeg troer i det Hele taget, at man kan finde en ringe Trøst i den Myndighed, som Krigsministeren skulde have til at kunne formindffe Dagpengene, thi vel kan det siges, at en Krigsminister, naar han har denne Magt, vil, naar Leilighed gives, vide at gjøre Brug af den; men jeg tror som sagt ikke, at mange Krigsministere vilde benytte deres Ret paa den Maade; de vilde meget snarere benytte den til Forhøielse, naar Myndigheden først ligger i deres Haand. — Den høitærede Krigsminister ytrede sig ikke over det sidste Punkt, jeg anførte, nemlig det angaaende Dagstillæg i Veirtiden, og jeg vil ikke videre søge at fremkalde Krigsministerens Svar eller Ultringer desangaaende. Det forekommer mig dog, at det var at foretrække, at der istedetfor dette daglige Tillæg blev givet en rund Sum, ligesom der i forrige Sæssion var foreslaaet, idet Bevillingen af en rund Sum vist maa ansees for mindre bebyrdende for Statskassen. Jeg skal ikke tale om den nævnte Grund, det kammeratlige Forhold, da jeg ikke tillægger den saa stor Betydning — skjøndt den ganske vist har nogen —, at jeg vil afseffe noget bestemt Svar i saa Henseende; jeg vil da heller ikke videre holde derpaa.

Krigsministeren: Da det ærede Medlem, som talte først, har beflaget, at jeg ikke havde udtalt mig om § 15, hvorved der foreslaaes et dagligt Tillæg som Bordpenge til de lavere stillede Officerer og med dem Ligestillede, skal jeg tillade mig ret meget at anbefale dette Forslag. Det ærede Medlem har udtalt, at det kammeratlige Liv i Særdeleshed burde søge sin Næring og Støtte i Møderne ved Dvelferne; men dertil skal jeg bemærke, at paa Dvelfespladsen ere Officererne ikke Kammerater, men meget mere Foresatte og Undergivne, Kammerater blive de først, naar Dvelferne ere forbi, og de komme sammen i det selskabelige Liv, og netop det, at yngre og ældre Mænd komme sammen paa den Lighedsfod, som er Forudsætningen for det kammeratlige Liv, er en meget vigtig Omstændighed, det erkjende Alle. Den Klost, som Tjenesten drager mellem Foresatte og Undergivne, bør kunne forvinde,